

Галина Шевчук

ПОРЯТУНОК ДІТЕЙ ЗЕМЛЯН У МІСТІ «Х»

Розділ 1. МІСТО «Х», У ЯКОМУ ЖИВ ХЛОПЧИК

Два людиноподібні кажани з довгими вушками та хитрими прищуреними очима сиділи на одному з дахів будинку міста «Х», що знаходився по вулиці Алейна, 10. Вони спустили свої короткі лапки вниз та насолоджувалися ранковим містом, яке було окутане ще сонною пеленою туману. В цьому місті починали метушитися люди, нагадуючи млявих мурах, яким треба кудись бігти та щось робити: спеціальним обладнанням уже поливалися газони, продавці відчиняли свої магазинчики, очікуючи на хорошу торгівлю, десь уже пахло свіжою випічкою у хлібному магазині, машини створювали затори на дорогах, невдоволено сигналячи один одному, люди поспішали тротуарами у своїх справах, а зачіпаючи один одного, перепрошували на ходу.

Ніхто у метушливому місті «Х» навіть не здогадувався, що за ними пильно спостерігають дві пари допитливих круглих очей із даху одного з будинків.

– А давай на спір, – мовив кажан на ім'я Познай, – що я приземлюся прямо на он ту припарковану червоненьку автівку і налякаю он того бородатого здорованя, що йде з супермаркету.

– Та ні, давай на спір, що я відберу в нього пакети, і ми поласуємо чимось смачненьким, – мовив інший, Товстопуз. Таке дивне ймення він отримав від своїх батьків-кажанів ще змалечку, бо народився вже товстеньким.

Тут почулося злісне шипіння їхнього володаря, який невідомо звідкіля з'явився позаду них. Це був здоровецький чорний собака з гладенькою блискучою шерстю, що виблискувала на сонці, з лихими блискучими очима та білими гострими зубами. Тільки на шиї в нього була вузликом зав'язана чорна мантия, довга та не дуже зручна для собаки, та оскільки чари на одяг не діяли, доводилося волочити її за собою.

– Ви знову граєтесь у свої дурні ігри?! Хотите, щоб земляни нас помітили?! – зашипів він, піднявши свої вуха вгору. – Знаєте, що про вас писали минулого разу ці земляни у цьому... як вони там називають... «інтерпеті», нібито продавець морозива перегрівся на сонці, бо він бачив, як два людиноподібні кажани зжерли по два ящики морозива та ще й огризалися при цьому, переконуючи продавця, що грошей на їхній планеті немає і вони йому нічого не повинні платити.

Браво! Хочу зауважити, що поводили ви себе ну просто МАЙЖЕ НЕПОМІТНО! Молодці!!!

Походивши туди-сюди своїми велетенськими лапами, собака-володар додав:

– Не псуйте мені зранку настрій, поки він у мене ще хороший. Хутко зникніть з-перед моїх очей, бо перетворю вас на щурів, що живуть у темниці мого замку, і будете насолоджуватися щурячим підземеллям та темрявою до кінця своїх днів! – грізно мовив він.

– Ой, та не кричіть, бо нас почують, – мовив Товстопуз.

– Зрозуміло, зрозуміло, володарю, уже зникаємо... – додав Познай. Кажани притисли свої вуха, ніби хотіли цим самим захистити себе, та миттю розчинилися в повітрі. Наче їх тут ніколи і не було.

– Так, так... про мене скоро всі почують! – вигукнув гучно собака, ніби цим самим хотів підкреслити свою велич та могутність.

* * *

На вулиці Алейній, 10, чутно було галас дітей, що поспішали до школи. Серед них був і наш Дмитрик, який ішов тротуаром зі своєю мамою, Надією Марківною, та промовляв уголос свої

думки.

– Мамо, мамо, якщо зорі – це інші планети, то чи існують серед них казкові?

– Ой, мабуть, що ні, – розгублено мовила та, не очікуючи такого запитання. – Запитай татуса, він у нас краще розуміється на планетах.

– Ага, він завжди сміється з моїх запитань, каже, що вони надто нелогічні. Адже в нього завжди свої якісь там наукові теорії, – задумливо мовив хлопчик. – А якщо існує казкова планета, то на ній живуть і інші істоти? А якщо живуть, то чи вміють вони розмовляти? – далі не вгамовувався Дмитрик.

– Тільки наш папуга Жора вміє розмовляти, – посміхнулася мама. – Синочку, викинь свої дитячі фантазії з голови. Ну-мо швидше, бо запізнимося до школи.

Дмитрик поправив свої окуляри, на мить зупинився серед алеї та неголосно, проте чітко пробурмотів: «ЧАС НЕ ЧЕКАЄ! СТРИЛИ В НАПРУЗІ! СКОРО ДОБРО В ОЧАХ ПРОПАДЕ».

«Дивний мій хлопчик, ну що за дитячі фантазії в його голові? – задумалася Надія Марківна. – Та й відколи це він римою почав розмовляти?»

Вона попрямувала до свого авто, навіть не помітивши, що неподалік неї серед паркових дерев пройшовся злобний чорний собака з гладенькою

шерстю, що виблискувала на сонці, та мантиєю, що тяглася по землі.

Розділ 2. ХТО ТАКИЙ ДМИТРИК?

Розповісти Вам про нього? Він був звичайнісіньким хлоп'ям, хіба що трошки дивакуватішим та серйознішим від своїх однолітків. Хлопчик старанно вчився, зачитувався різними казками, особливо фантастикою, не був прихильником комп'ютерних ігор, бо вважав це марною тратою часу, любляв допомагати батькам. На відміну від інших хлоп'ят, він був дуже допитливим, деякі вчителі навіть скаржилися, що аж занадто. На будь-які складні запитання Дмитрик надавав вичерпну філософську відповідь, можливо, тому він і був відмінником у класі, при цьому в нього була надзвичайна пам'ять, адже він стверджував, що пам'ятає факти з часів, коли був ще зовсім немовлям.

На вигляд Дмитрик був симпатичним восьмирічним хлопчиком з рудим волоссям та з такими ж рудими веснянками на носі, нібито звичайним хлоп'ям, та йому чомусь здавалося, що він трішки володіє магією. Наприклад, Дмитрик стверджував, що якщо він дуже сильно чогось захоче, то воно може з'явитися перед ним, хоча це буває нечасто. Ну, звичайно, це викликало тільки

сміх серед однокласників та його друзів. Як саме магія працює, хлопчик не знав: наприклад, у Соньки-сусідки здохла кішка, дівчинка за нею так ревіла, що Дмитрик, сам не знаючи як, начаклував їй нове кошеля; а одного разу, коли він гостював у бабусі, у тої поламались окуляри, і, теж не розуміючи як, хлопчик їх полагодив, можливо, тому що в нього було сильне бажання це зробити.

А ще він бачив чудернацькі сни. У них Дмитрик стверджував, що існують інші світи та що казкові герої дійсно живуть на інших планетах. А також він вірив: ці істоти вміють розмовляти, і у них там своє повністю налагоджене життя. Всі вважали його прекрасним фантазером та не сприймали його серйозно.

Вирізнявся він своєю добротою, ніколи на зло не відповідав злом, завжди старався допомогти чи то вчительці на уроці, чи то старенькій сусідці перейти дорогу чи донести сумку з магазину. Якось він навіть перемотав лапу пораненому кошеняті та приніс додому бездомне щеня. Одним словом, у нього просто було велике добре серце.

Улюбленим заняттям Дмитрика було доглядати своїх домашніх улюбленців: папугу Жору, який любив попоїсти та гоїдатися на своїй жердині, а також kota Мурчика, який нібито, постійно муркаючи, вихвалявся своїми пишними вусами та й взагалі своїм зовнішнім виглядом.

Розділ 3. ПЕРША НЕПОМІТНА ЗУСТРІЧ ІЗ КАЖАНАМИ

Після шкільних занять Дмитрикові дозволили погратися з сусідським хлопчиком Петриком на дитячому майданчику, що знаходився біля їхнього міського будинку, а також купити смачних булочок, які продавалися неподалік, по вулиці Зароговій, 5. Звичайно, хлоп'ятам суворо заборонялося гуляти далеко від дому. Доходячи до магазину, Дмитрик подумав, що йому просто здалося, але, протерши свої окуляри та пильно придивившись, хлопчик помітив, що з магазину виходять два людиноподібні кажани, дуже схожі на ліліпутів: в них були довгенькі вушка та кругленькі очка, маленькі лапки та товсті животи. Чорна шерсть яскраво виблискувала на сонці, а ручки були неначе в чорних шкіряних рукавицях, такі гладесенькі. Крокували вони впевнено, без остраху, що їх помітять.

Як нам уже відомо, то були наші знайомці Познай та Товстопуз, вони й у своїй країні відрізнялися від інших кажанів своєю спритністю та невгамовністю. Один із них тримав у своїх лапках здоровезний кульок із пончиками та постійно наступав на нього, бо той був проти нього велетенським. Спину кажана прикривала сіра

накидка, трішки задовга, що виглядало досить кумедно. Він мовив до іншого кажана:

– Я просив тебе: бери побільше, адже ми не вміємо таких смачнючих пончиків чаклувати.

У відповідь інший мовив:

– А навіщо ти знову налякав продавця? Я казав тобі: перетворися на людину, бо нас скоро викриють у цій країні. І знову в «інтерпеті» напишуть про нас, і тоді отримаємо з тобою на горіхи від Володаря.

– Я відволікся на пончики, тому не перетворився, адже вони так смачно пахли! – крикнув Товстопуз. – Та як нас помітять? Для цього потрібно хоча б трішечки володіти магією, а тут жодного такого нема.

– Ну це якщо ми, звичайно, не забуваємо маскуватися, – з притиском відказав Познай.

Так продовжували вони сперечатися між собою та скоро зникли, розчинилися в повітрі, як молочний туман, наче їх тут ніколи не було, залишивши після себе лише клуби пилу.

Дмитрик дуже здивувався, чому перехожі не робили їм зауваження? Адже поводити себе кажанчики просто непристойно, вкравши пончики!

– Гей, Петрику, ти бачив кажанів, що вийшли з магазину та розчинилися у повітрі? – швидко підбігши до свого друга, вигукнув Дмитрик, бо Петрик відстав, зав'язуючи шнурки на черевиках,

та йшов позаду.

– Ти що, знову своїх чаклунських книг перечитав? – глянувши на Дмитрика, відповів Петрик, який уже звик до дивакуватої поведінки свого друга. – Ніяких кажанів тут немає, ходімо в магазин, поки пончики не розібрали.

– Дивно, значить, якщо Петрик їх не бачить, то й інші не бачать, чи бачать, проте вдають, що не помічають? Якось нерозгадана пригода... – задумався Дмитрик.

Та за мить вони з Петриком уже насолоджувалися смаком духмяних свіжих пончиків, тому думати над цією історією з кажанами у Дмитрика просто не було часу.

Розділ 4. ЖИТТЯ СВІТЛОПРИНОСІВ

Чи далеко чи близько, чи там, де сходить або заходить сонце, чи де купається у своїй красі пишній місяць – ніхто, крім казкових чаклунів, магів та фей, нам не розкаже. Але якщо ти, мій друже, побачиш раптом у далекому небі мерехтливі різнокольорові ліхтарики, які граються з промінчиками на сонці та манять своїм блиском, то знай – це кудись швидко поспішають, вимахуючи своїми прозорими крилами, наші маленькі, чарівненькі світлопринеси.

Ці істоти живуть на прекрасній планеті

Світлопутія. На вигляд вони невеличконого зросту, шкіра у них жовтогаряча, тому здалеку нагадують вони маленьке сонечко, завдяки довгим вушкам вони мають чудовий слух. Їхні очі кругленькі та добрі, тому що завжди світяться яскравими вогниками радості й теплоти. Зазвичай носять вони чепурненький одяг із напівпрозорого золотистого та срібного шовку, такий яскравий, що просто засліплює своїм блиском. І саме тому від цих маленьких істот завжди сяє яскраве світло, а все, чого вони торкаються, наповнюється такою ж радістю та добротою. Саме тому на цій планеті ніколи не було смутку, печалі та розчарувань. Для них це були зовсім невідомі відчуття.

А яка на цій планеті була незвична природа! Тільки уявіть собі – рододари (таку дивну назву мали у них дерева) росли для того, щоб дарувати частинки доброти та теплоти. Прозорі річки, по-їхньому – коло-води, були створені з краплинок чистоти та радості. А гори – миротвори – доповнювали цю всю велич природи своєю силою та огортали спокоєм.

У цих світлоприносів були й обов'язки: дівчатка навчались у «Школі Майстринь», де опановували чаклунські справи. А хлопчиків після їхнього повноліття навчали бути справжніми воїнами. І після закінчення «Школи Крилатиків» вони нагороджувалися маленькими